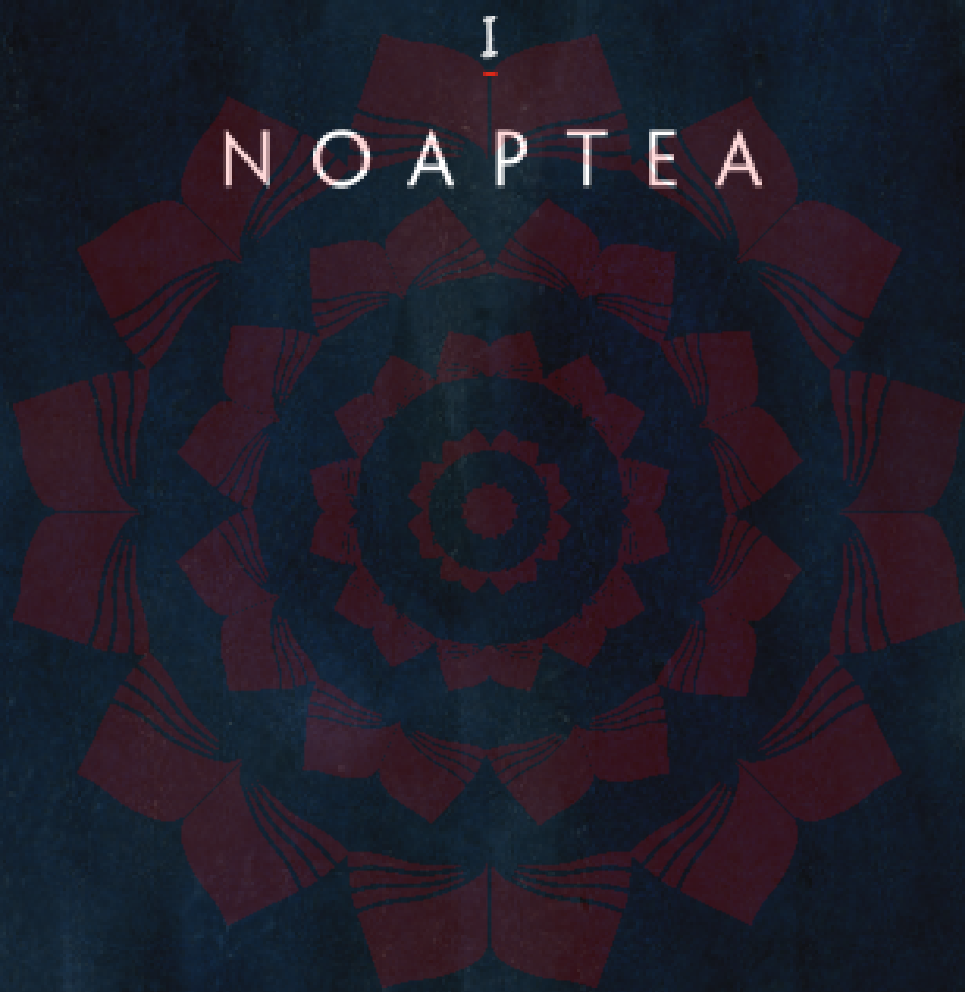

I
NOAPTEA

Centrul Raqu.

Am dormit în fosta sală de sport.

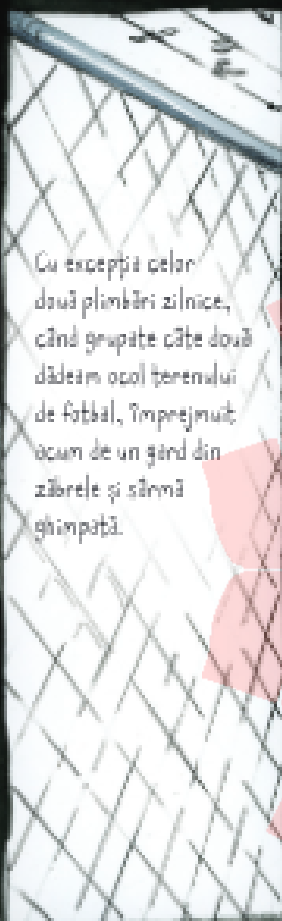
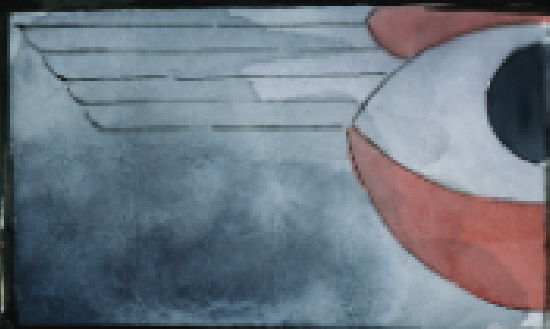
Mitugile petruțau.

Aveau bastoane pentru vite, cu electroșocuri,
prinse de centurile din piele. Fără arme însă,
nici măcar lor nu li se dau arme pe mână.

Annele sunt pentru paznici, aleg pe sprâncenă
dintre Îngeri. Paznicii n-aveau voie să intre
în clădire, noi n-aveam voie să ieșim.

Cu excepția celor
două plimbări zilnice,
când grupate câte două
dădeam ocol terenului
de fotbal, împrejmuit
ocum de un gard din
zăbrele și sârmă
ghimpată.

Îngerii stăteau sfodă,
cu spatele la noi.

Am învățat să gâștim aproape fără zgomot.

Când Măbușle nu erau atente, înțindeam brațele în semîntăbuneric
și ne atingeam mîinile.

Am învățat să cîlim pe buze, cu capul pe pot, întoarse într-o parte,
privindu-ne gurile. Așa am putut spune cum ne cheamă,
de la un pot la altul:

Alma.

Janine.

Dolores.

Maira.

June.

II

LA CUMPĂRĂTURI

Casa Comandanului.

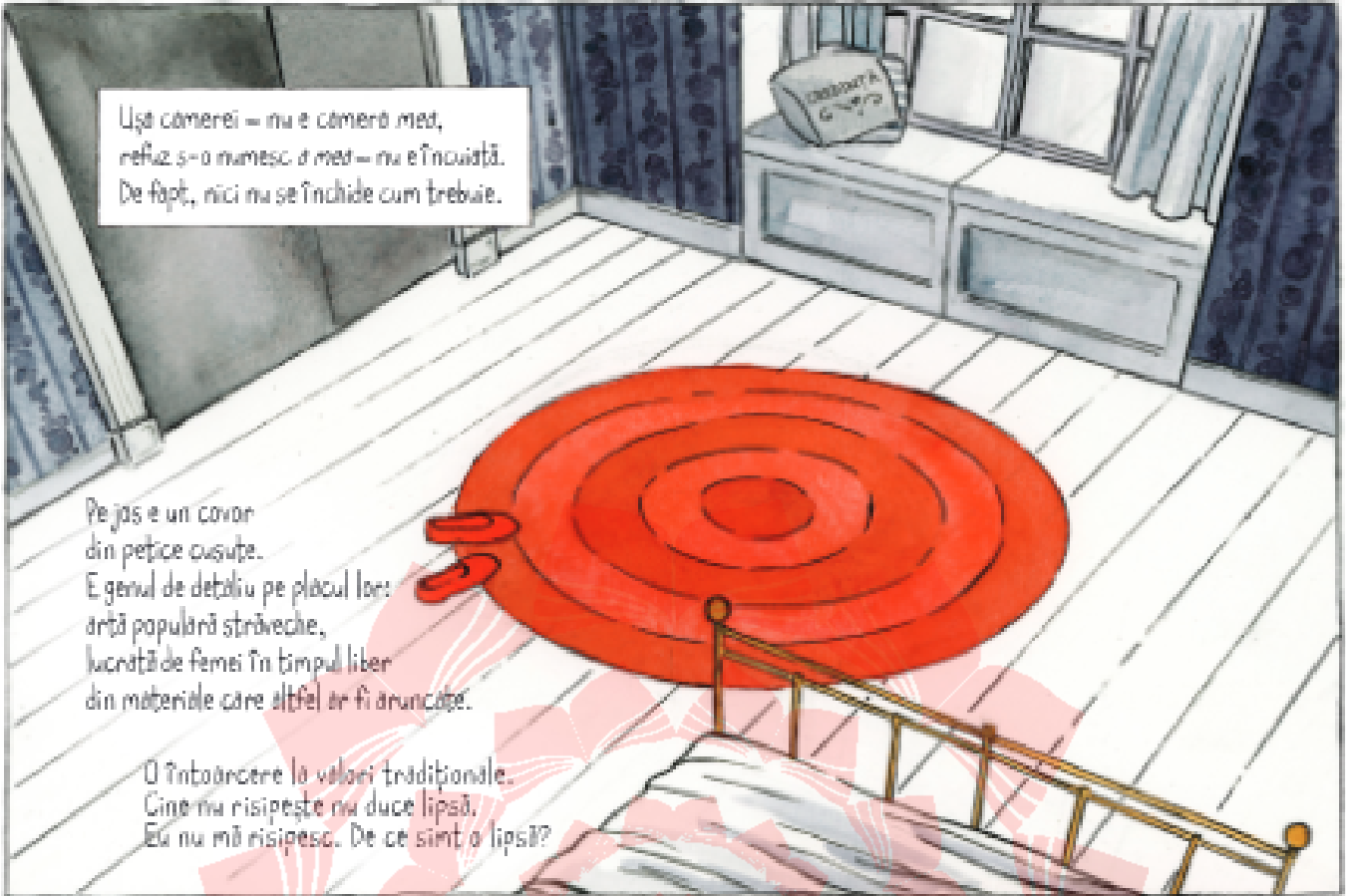
Acum mă cheamă Offred și locuiesc aici.

Un scaun,

o masă,

o veioză.

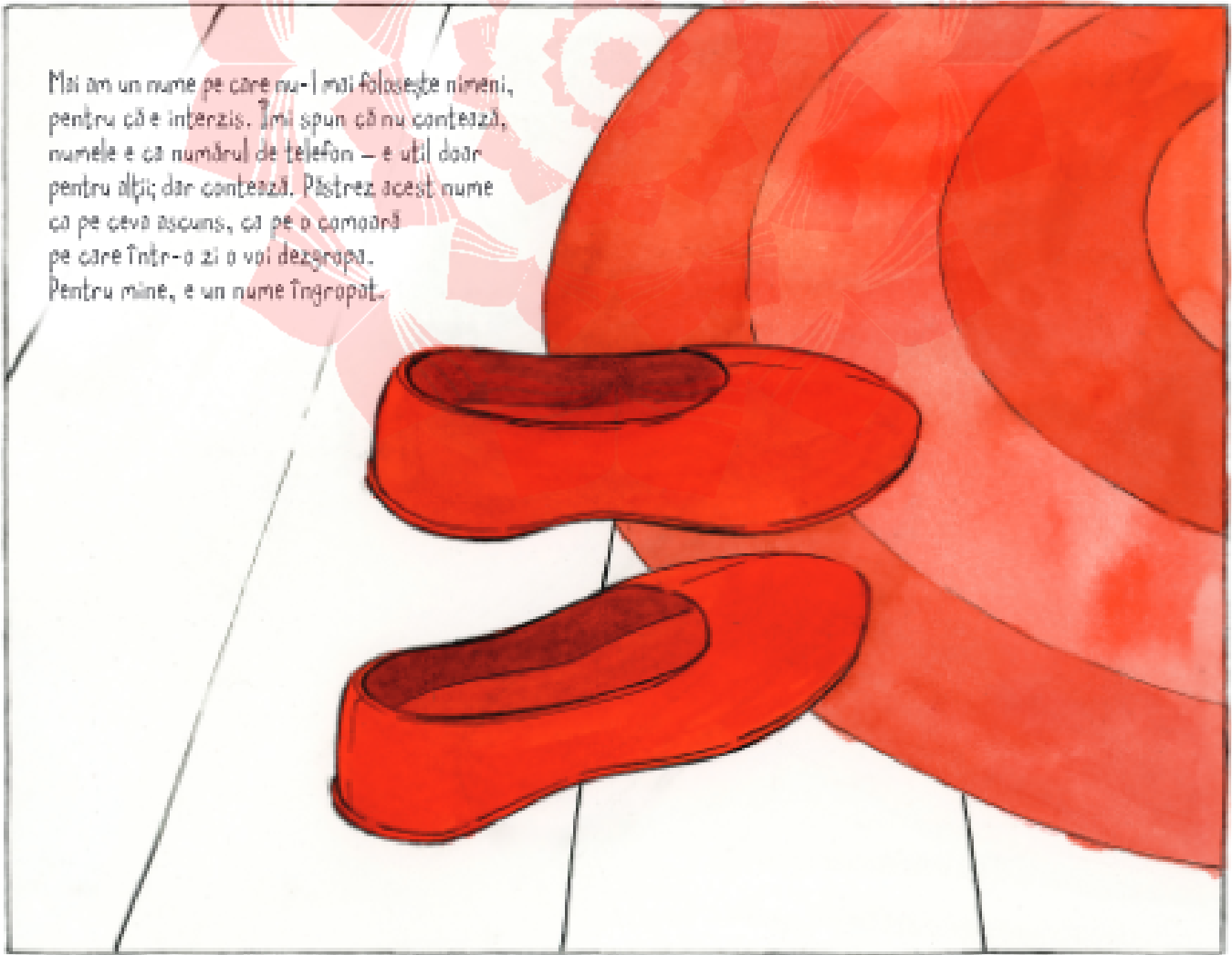
Deasupra, pe tavanul alb, un ornament în relief în formă de ghirlandă, în mijlocul căruia e un spațiu gol, tencuit pe deasupra, ca o față după ce i s-au scos ochii. Pe vremuri, acolo trebuie să fi fost o lustră. Au eliminat orice lucru de care s-ar fi putut agăța o frânghie.

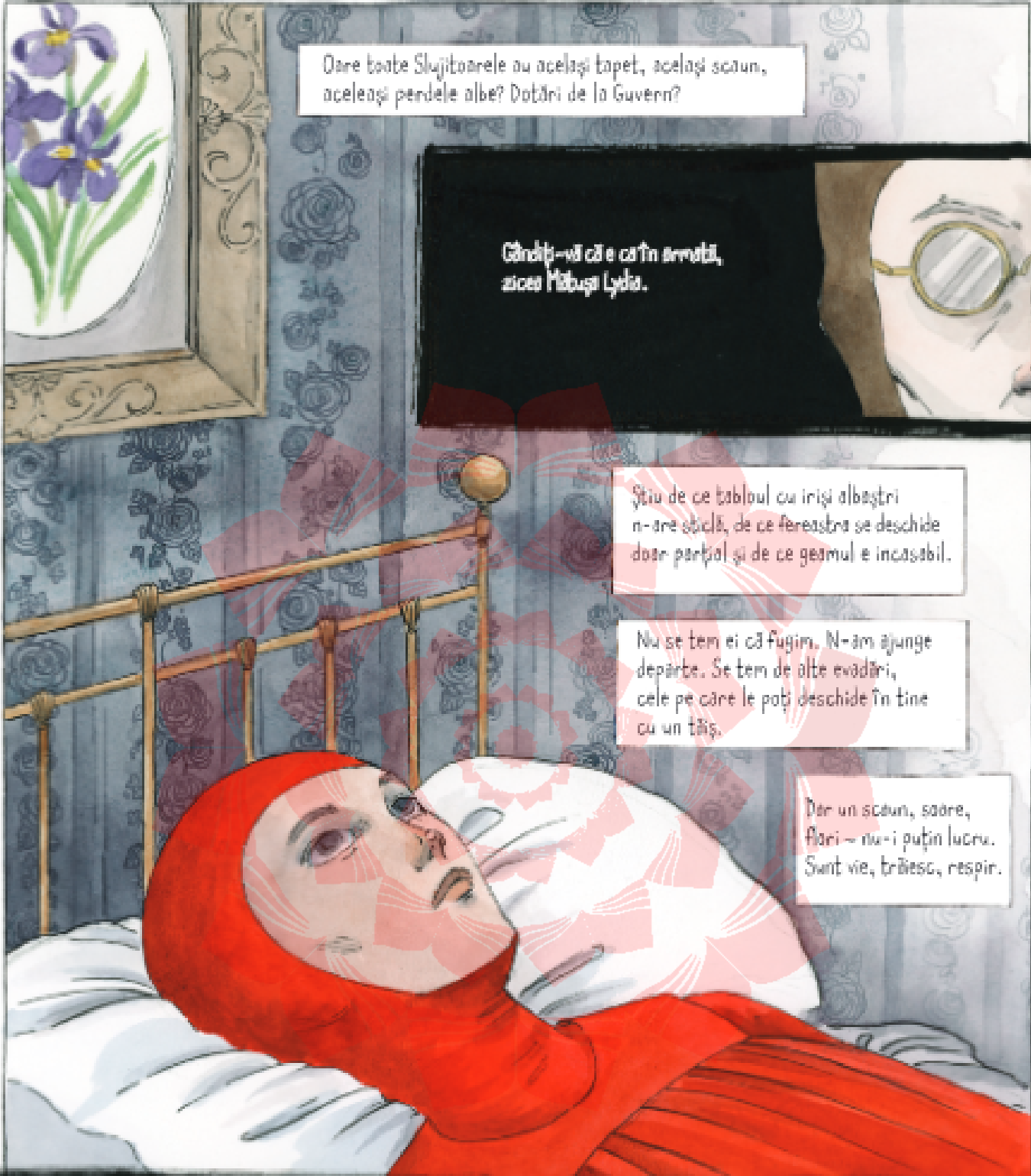
Ușa camerei – nu e cameră med,
refuz s-o numesc d med – nu e învârstă.
De fapt, nici nu se închide cum trebuie.

Pe jos e un covor
din petice cusute.
E genul de detaliu pe placul lor:
artă populară străveche,
lucrată de femei în timpul liber
din materiale care altfel ar fi aruncate.

O întârziere la valori tradiționale.
Cine nu risipește nu duce lipsă.
Eu nu mă risipesc. De ce simt o lipsă?

Mai am un nume pe care nu-l mai folosește nimeni,
pentru că e interzis. Îmi spun că nu contează,
numele e ca numărul de telefon – e util doar
pentru alții; dar contează. Păstrez acest nume
ca pe ceva ascuns, ca pe o comandă
pe care într-o zi o voi dezgrapa.
Pentru mine, e un nume îngropat.

Dare toate Slujitoarele au același tapet, același scaun,
aceleași perdele albe? Doțări de la Guvern?

Cândip-vă că e ca în armată,
zicea Mătușa Lydia.

Știu de ce tabloul cu irisi albaştri
n-are sticlă, de ce fereastra se deschide
doar parțial și de ce geamul e incasabil.

Nu se tem ei că fugim. N-am ajunge
departe. Se tem de alte evadări,
cele pe care le poți deschide în tine
cu un tăg.

Dor un scaun, soare,
flori – nu-i puțin lucru.
Sunt vie, trăiesc, respir.

Locul ăsta
nu e o închisoare,
e un privilegiu.

Slujitoarele poartă numai roșu:
culoarea sângelui, care ne definește.

Boneta face și ea parte
din uniformă.
Ne împiedică să vedem,
dar și să fim văzuți.

Nu mi-a stat niciodată
bine cu roșu, nu e
culoarea mea.

